

virkelig har så folkelig opbakning og understøttelse, vil de jo sagtens kunne eksistere ved hjælp af donationer fra den befolkning, de så gerne vil hjælpe.

Det er bare ikke tilfældet. De vil gerne på finansloven. Det er nemlig nemmere, for når man først er kommet på finansloven, kan man være der i årtier og få udbetalt store skatteyderfinansierede tilskud hvert eneste år. Så kan man bygge store kontorer og få medarbejdere ansat i sin interesseorganisation, som kan lægge yderligere pres på politikerne, og den dag Fremskridtspartiet formaster sig til at stille et ændringsforslag om, at de pågældende bør udgå, så har man en hoben af medarbejdere til at fortælle resten af Folketinget, at det er det vigtigste i verden, at de forbliver på finansloven.

Jeg optalte for et par år siden, hvor mange af den slags organisationer og bevægelser der findes på finansloven, og jeg nåede til over 150, og går man ind og kigger på dem, har hver af dem en forhistorie, hvor svage politikere har ladet sig overbevise, hvor svage politikere har glemt at bruge det vigtige ord nej, når de kommer og beder om at komme på finansloven. Dette år vil givetvis også, når vi når midten af december måned, udvise et par ændringsforslag, hvor nye organisationer er kommet på.

Derfor er det urimeligt, når man hævder, at besparelser på finansloven automatisk vil udløse nedskæringer i bistandshjælpen og nedskæringer for folk, der er på pensionsordninger eller på efterløn. Der er faktisk et kæmpepotentiale ved at gå ind og spare ved at fjerne alle disse interesseorganisationer fra finansloven.

Denne evne til at kunne sige nej findes jo hos politikerne i anden sammenhæng, for når vores hjemløse og når de, der ikke får ordentlig behandling på sygehusene osv., kommer og beder om at få penge stillet til rådighed, rækker man hænderne i vejret og siger: Desværre, det kan ikke lade sig gøre, der er ikke plads på budgetterne. I må kunne forstå, at vi ikke har et uendeligt antal kroner.

Det er rigtigt, og det er en rigtig betragtning, at vi ikke har uendeligt med penge. Men i stedet for at bruge pengene på et hav af interesseorganisationer og erhvervstilskud og alt muligt andet pjat, burde man efter Fremskridtspartiets opfattelse primært anvende skatteydernes penge til at hjælpe dem, der har mest behov i vort samfund.

Man burde bygge finansloven op på den måde, at man havde en lang ønskeliste. Det kan

da godt være, at nogle af disse interesseorganisationer kommer med på ønskelisten, men de står langt nede på den. Og så starter man fra en ende af og spørger: Skal vi have udbetalt folkepension? Ja, det skal vi, og hvad koster det? Og så fortsætter man ellers ned ad listen og på det tidspunkt, hvor pengekassen er tom, kan det godt være, at man ikke har givet tilskud til en kunstner, som vil udstille sine egne ekskrementer, rådne grise eller alt muligt andet pjat.

Det kan da godt være, at vi må sige nej til dem, men efter Fremskridtspartiets opfattelse er det fuldt berettiget at sige nej frem for at sige ja og derved sige til fru Jensen, at hun desværre må gå hjem til sin døende mand og fortælle ham, at han ikke kan komme til behandling på hospitalet, for det er der ikke penge til.

De hjemløse nåede jeg lige at nævne. Og det er jo næsten til at græde over, at vi har mennesker gående rundt i det danske samfund, som kan kigge på vejret og se, at vinteren nærmer sig. De skal tilbringe endnu en vinter ved varmluftskanalerne fra supermarkederne, fra Det Kongelige Teater eller andre steder, hvor man blæser varm luft ud om natten, mens de kan se, at folk, som kommer rejsende hertil fra den halve jordklode, får en noget anden og ganske meget mere luksuriøs behandling:

De starter med at komme i Røde Kors' modtagecentre, hvor der er behageligt og rart, der er farvejernsyn, mad tre gange om dagen osv. Så overgår de til Dansk Flygtningehjælp og til et integrationsprogram, og derefter kommer de ud i kommunerne, hvor kommunerne minsandten har pligt til at finde et sted, hvor de kan bo. Når kommunerne ikke kan finde tilstrækkelig mange almenyttige boliger, har kommunerne råd til at gå ud og tilbyde private udlejere, at de mod 14.000 eller 15.000 kr. skal stille lejemål til rådighed for en udlænding.

Men når posedamen, vagabonden, når den dansker, som er hjemløs og ikke har et sted at bo, henvender sig til kommunen, så får de her i København at vide, at der fremover er 300 færre pladser på herbergerne, fordi Københavns Kommune i en eller anden arrigskab over ikke at kunne få nok tilskud fra staten har besluttet, at man vil lukke en tredjedel af herbergspladserne.

Det er den forskel, folk oplever i det danske samfund, og så kan jeg godt forstå, at der er nogle, der bliver rasende på politikerne her i Folketinget, når der er den forskelsbehandling. Tænk, om vi gav vores hjemløse en barak at bo